

[Aksel Larsen.]

af, at en Vedtagelse af Ministerens Ændringsforslag vil betyde, at Loven svækkes. Det er desuden noget, som i givet Fald vilde tage lang Tid, for saa skulde man ustandselig sammenholde de enkelte Punkter under dette ene store Ændringsforslag med de tilsvarende Bemærkninger i Flertallets Betænkning, og det er jo noget, som alle de ærede Medlemmer selv kan sætte sig ind i, selv om jeg er klar over, at de ikke alle har haft Tid til det med den korte Frist, der har været levnet til at studere Betænkningen.

Det er imidlertid saadan, at Sted efter Sted afsvækker man Lovens hidtidige Formulering; og hvor dette ikke sker, f. Eks. ved den hidtidige § 4, der nu bliver § 5, indføjer man i Bemærkningerne nogle Ord, som siger, at her begrænses Ministerens Bemyndigelse paa en ganske bestemt Maade.

Jeg tror ikke, Tiderne er inde til, at man begynder paa en Afvikling af Vareforsyningsloven. Jeg tror tværtimod, det vilde være det eneste forsvarlige, at man gjorde den mere effektiv, og at Ministeren indstillede sig paa at anvende den i højere Grad, end det hidtil har været Tilfældet.

Vi har under Spørgetiden i Dag hørt lidt om, hvorledes det gaar med Befolkningens Forsyning eller Underforsyning med visse Levnedsmidler, og det er ogsaa noget, som diskuteres ude i Befolkningen. Jeg har været ude for, at Regeringstilhængere har hævdet det Synspunkt, at det er desværre en Umulighed for Regeringen at holde sit Løfte om en Mærkerationering for Kød efter det svenske System; det kan den ikke gøre, naar den ikke har Flertal paa Rigsdagen. Over for saadanne Indvendinger har jeg naturligvis sagt det, som er rigtigt, nemlig at det skal Handelsministeren hverken spørge Per eller Povl eller de Konservative om. Det var ikke nødvendigt; at Finansministeren for nogen Tid siden i Studenterforeningen ydmygt bad de Konservative om at hjælpe Regeringen med at gennemføre en Mærkerationering. Det var ikke nødvendigt, for det er noget, som den højterede Handelsminister selv kunde have gennemført for længst. Det forekommer mig, at man har været lidt for lidt flink til at benytte den Bemyndigelse, der eksisterer i den hidtil gældende Lov, og nu bliver den altsaa indskrænket.

Det ærede Medlem Hr. Bjørner var lykkelig over at have fundet et Citat af nogle Udtalelser, jeg var fremkommet med i 1940, hvor jeg havde sagt, at ved at give en saadan Bemyndigelse fraskriver Rigsdagen sig sin Myndighed. Det har jeg sagt, og jeg er stadig væk af den Mening — jeg har for øvrigt sagt det langt senere, nemlig i 1946 og i 1947, hvor det ærede Medlem Hr. Bjørner kunde have fundet det, hvis han havde set efter —, at det er urimeligt, at vi her paa Rigsdagen skal beskæftige os med de rent administrative eller tekniske Detailler, f. Eks. Kontrol med Fluebekæmpelse eller Afvandringsforholdene i Tyrsting-Bredstrup Herred.

Jeg mener, det er urimeligt, at vi skal bruge vor Tid til den Slags, medens saa vigtige Spørgsmaal som Afgørelsen af hele Danmarks Udenrigshandel, Afslutningen af Handelsaftaler med Udlandet, Regulering af det økonomiske Liv herhjemme er noget, som i de allerfleste Tilfælde ikke kommer Rigsdagen ved. Jeg kunde ønske en ændret Praksis her, saadan at Rigsdagen i højere Grad beskæftigede sig med det væsentlige og lod det uvæsentlige ligge.

Derfor har jeg — og det være ikke sagt for at være ubeskeden — i høj Grad været medvirkende Aarsag til, at vi fik nedsat det faste Rigsdagsudvalg vedrørende Vareforsyningen, som vi har haft hidtil; jeg mente, at et Rigsdagsudvalg, helst et Folketingsudvalg, burde have Indseende med, hvordan Vareforsyningsloven administreres, ikke alene kunne følge dette, men ogsaa kunne sige Ministeren sin Mening. Vi fik Rigsdagens faste Vareforsyningsudvalg, men det fik ikke den Betydning, jeg havde haabet og troet. Saa længe vi havde en anden Handelsminister, blev Indkaldelserne udskudt længst muligt; derfor fik Udvalget kun de Oplysninger fra Handelsministeren — som sidder dernede og smiler —, som han i øvrigt selv skulde give i Radioen om Aftenen, saa det havde vi ikke megen Fornøjelse af.

Efter Folketingsvalget i Efteraaret blev ved Skæbnens eller Tidernes Ugunst og et Par Medlemmers Kommen for sent til Sættemødet, den forhenværende Handelsminister valgt til Formand for Udvalget, og saa lod det til, at der skulde ske noget, nu skulde Udvalget have Betydning. Men det har det ikke faaet. Om det skyldes, at vi ikke har